

สาระ: ลูก ๆ ที่แสนหวาน ยุคแห่งการบรรจบพบกันนี้ คือ ยุคที่สูงส่งที่สุดของทั้งวงจร ในยุคนี้ที่ลูก ๆ กลับมาสาโทประธานด้วยการจดจำระลึกถึงหัวน้ำตาล

คำถาม: อะไรคือเหตุผลที่คำถามหลายรูปแบบได้เกิดขึ้น และอะไรคือการแก้ไขของคำถามทั้งหมดนั้น ?

คำตอบ: ความสงสัยถูกสร้างขึ้นเมื่อมีสำนึกของการเป็นร่าง และเพราะสิ่งนั้นที่คำถามหลายรูปแบบได้เกิดขึ้น บาบาวุด: เมื่อลูกยังข้องแวะอยู่กับธุรกิจ พ่อให้ลูกกลับมาบริสุทธิ์จากที่ไม่บริสุทธิ์ และทำให้ผู้อื่นบริสุทธิ์ด้วย แล้วคำถามทั้งหมดจะจบสิ้นลง

เพลง: เมื่อพบท่านเราได้รับทั้งโลก ผืนดิน ท้องฟ้าและทุกสิ่งเป็นของเรา

โอมซานติ ลูกทางจิตที่แสนหวานที่สุดได้ยินเพลงนี้แล้ว ใครได้พูดว่า: ลูกทางจิตที่แสนหวานที่สุด? ต้องเป็นพ่อทางจิตอย่างแน่นอนที่พูดสิ่งนี้ ลูกทางจิตที่แสนหวานที่สุด เวลาลูกกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าพ่อเป็นการส่วนตัวและท่านกำลังอธิบายด้วยความรักอย่างยิ่ง เวลาลูกเข้าใจว่าไม่มีมนุษย์ในโลกนี้ ไม่มีใครนอกจากพ่อทางจิตที่สามารถให้ความสงบและความสุขและให้การรอดพ้นแก่ทุกคน เหตุนี้เอง พวกเขาจึงเฝ้าแต่จดจำพ่อในเวลาของความทุกข์ ลูก ๆ กำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าพ่อเป็นการส่วนตัว ลูกเข้าใจว่าบาบากำลังทำให้ลูกมีค่าควรแก่ดินแดนแห่งความสุข ลูกได้มาอยู่เบื้องหน้าพ่อเป็นการส่วนตัวผู้ที่กำลังทำให้ลูกกลายเป็นนายของดินแดนแห่งความสุขอยู่เสมอ ในเวลาลูกเข้าใจว่ามีความแตกต่างอย่างมากระหว่างการฟังส่วนตัวและการฟังจากระยะที่ห่างไกล ลูกมายังมรุตันเพื่อมาอยู่ต่อหน้าพ่อ มรุตันเป็นที่รู้จักอย่างดี พวกเขาได้แสดงภาพลักษณ์ของกฤษณะในมรุตัน อย่างไรก็ตาม กฤษณะไม่ได้คงอยู่ที่นั่น ลูกเข้าใจว่าสิ่งนี้ต้องใช้ความเพียรพยายาม ลูกต้องคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณชั่วแล้วชั่วแล้ว ฉันดวงวิญญาณกำลังประกาศสิทธิ์ในมรดกของฉันจากพ่อ พ่อมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้นตลอดทั้งวงจร ยุคแห่งการบรรจบพบกันนี้คือ ยุคที่สวยงามที่สุดของทั้งวงจร เรียกได้ว่าเป็นยุคที่สูงส่งที่สุด นี่คือยุคแห่งการบรรจบพบกันที่มนุษย์ทั้งหมดกลายเป็นผู้ที่สูงส่งที่สุด ปัจจุบันดวงวิญญาณมนุษย์ทั้งหมดทาโมประธาน และเวลานี้พวกเขากำลังกลับมาสาโทประธาน เมื่อลูกสาโทประธานลูกก็สูงส่ง เมื่อมนุษย์ทาโมประธานพวกเขาก็ตกต่ำ ดังนั้น เวลานี้พ่อมาและอธิบายแก่ลูกดวงวิญญาณเป็นการส่วนตัว ดวงวิญญาณไม่ใช่ร่างกายที่เล่นบทบาททั้งหมด ในเวลานี้ได้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่า ลูกคือดวงวิญญาณดั้งเดิมที่อาศัยอยู่ในโลกที่ไม่มีตัวตน ดินแดนแห่งความสงบ ไม่มีใครรู้อะไร และไม่มีใครอื่นสามารถอธิบายสิ่งนี้ได้ ลีออสติปัญญาของลูกในเวลานี้ได้เปิดขึ้นแล้ว ลูกเข้าใจว่าดวงวิญญาณอาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุดอย่างแท้จริง นั่นคือ โลกที่ไม่มีตัวตน และนี่คือ โลกที่มีตัวตน เรา ดวงวิญญาณทั้งหมดคือ นักแสดง ที่นั่น เราคือ ผู้ที่มาเพื่อเล่นบทบาทของเราก่อนใคร จากนั้นผู้อื่นจึงลงมาตามลำดับกันไป ไม่ใช่ว่านักแสดงทั้งหมดมาในเวลาเดียวกัน นักแสดงประเภทต่างๆ ทั้งหมดเฝ้าแต่ลงมา เพียงลูกทั้งหมดมาด้วยกันเมื่อการละเล่นมาถึงสิ้นสุด ในเวลาลูกดวงวิญญาณได้รับการตระหนักรู้ว่าดั้งเดิมแล้ว ลูกคือ ผู้ที่อยู่ในดินแดนแห่งความสงบ แล้วลงมาที่นี่เพื่อเล่นบทบาทของตนเอง พ่อไม่ได้มาตลอดเวลาเพื่อเล่นบทบาทของท่าน เราเท่านั้นที่เล่นบทบาทตลอดเวลา และกลายเป็นผู้ที่ทาโมประธานจากสาโทประธาน ในเวลาลูก ๆ มีประสบการณ์ของความสุขอันยิ่งใหญ่จากการฟังท่านโดยตรง ลูกไม่ได้มีประสบการณ์ของความสุขมากในการอ่านมูรีลี แต่เป็นเพราะลูกอยู่ที่นั่นเป็นการส่วนตัวเบื้องหน้าบาบ ลูก ๆ เข้าใจว่าบาร์ตเคยเป็นสถานที่ของเทพบุตรและเทพธิดา และก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้นอีกต่อไป ลูกสามารถเห็นภาพลักษณ์ของพวกเขาเพราะแน่นอนที่ต้องเป็นเช่นนั้น เราเคยอาศัยอยู่สถานที่นั้น เราเคยเป็นเหล่าเทพในตอนแรก ลูกจะจดจำบทบาทของลูกหรือลูกจะลืมสิ่งนั้น? พ่อพูดว่า: ลูกเล่นบทบาทของลูกที่นี่ นี่คือการละคร โลกใหม่กลับมาเป็นโลกเก่าอย่างแน่นอน เมื่อลูกดวงวิญญาณได้ลงมาจากเบื้องบนในตอนแรก ลูกได้เข้ามาสู่ยุคทอง ลูกมีสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดในสติปัญญาของลูกในเวลานี้ ลูกเคยเป็นนายของโลกจักรพรรดิและจักรพรรดินี ลูกเคยมีอาณาจักรแต่อาณาจักรนั้นไม่ได้คงอยู่อีกต่อไป ในเวลาลูกกำลังศึกษาวิธีการปกครองอาณาจักร ไม่มีที่ปรึกษาที่นั่น ไม่มีความจำเป็นสำหรับผู้ใดที่ต้องให้คำแนะนำที่นั่นเพราะในเวลานี้พวกเขากลายเป็นผู้ที่สูงส่งที่สุดด้วยการทำตามศรัทธา จากนั้นพวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องรับคำแนะนำจากผู้ใด หากพวกเขาเคยได้รับคำแนะนำจากผู้อื่นนั้นก็จะเป็นเข้าใจได้ว่าสติปัญญาของพวกเขาอ่อนแอ ศรัทธาที่ลูกได้รับในเวลานี้จะคงอยู่ในยุคทองด้วยเช่นกัน ในเวลาลูกเข้าใจว่าตอนแรกเคยเป็นอาณาจักรของเหล่าเทพถึงครึ่งหนึ่งของวงจร ในเวลาลูกดวงวิญญาณกำลังกลับมาสดชื่น ไม่มีใครนอกจากดวงวิญญาณสูงสุดสามารถให้ความรู้ให้แก่ดวงวิญญาณได้ ในเวลาลูก ๆ ต้องกลับมาสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกได้มาจากดินแดนของความสงบและได้เข้ามาสู่ “เสียง” ที่นั่น ลูกไม่สามารถแสดงการกระทำได้โดยปราศจากการเข้ามาสู่ “เสียง” ประเด็นต่างๆ เหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ เช่นที่พ่อมีความรู้ทั้งหมด ลูกดวงวิญญาณจึงมีความรู้ด้วย ดวงวิญญาณพูด: ฉันทั้งร่างนี้และรับอีกร่างหนึ่งตามสันสการ์ของฉัน ต้องมีการกลับชาติมาเกิดอย่างแน่นอน ดวงวิญญาณเฝ้าแต่แสดงบทบาทตามที่พวกเขาได้รับ ดวงวิญญาณเฝ้าแต่กลับมาใช้ชาติเกิดตามสันสการ์ของพวกเขา องค์กรของความบริสุทธิ์ของดวงวิญญาณเฝ้าแต่ลดลงในแต่ละวัน คำว่า “ไม่บริสุทธิ์”

ได้ใช้มาในยุคทองแดงเป็นต้นมา แน่แน่นอนแม้ว่าจะมีความแตกต่างเพียงเล็กน้อย เมื่อลูกสร้างบ้านใหม่ อย่างแน่นอนต้องมีบางสิ่งที่แตกต่างไปหลังจาก 1 เดือน ในเวลานี้ลูกเข้าใจว่าบapakำลังให้มรดกแก่ลูก พ่อพูดว่า: พ่อได้มาเพื่อให้มรดกของลูกแก่ลูก ลูกแต่ละคนจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ ไม่มีความแตกต่างใดเท่าที่พ่อได้มีการพิจารณา ท่านรู้ว่าท่านกำลังสอนดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณมีสิทธิ์ที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดกของพวกเขาจากพ่อ ไม่มีการมองเห็นความเป็นชายหญิงที่นี่ ลูกทั้งหมดคือ ลูกและกำลังประกาศสิทธิ์ในมรดกของตนจากพ่อ ดวงวิญญาณทั้งหมดคือพี่น้องชาย พ่อกำลังสอนพวกเขาและกำลังให้มรดกของพวกเขาแก่เขา เพียงพ่อเท่านั้นที่พูดกับลูกๆ ทางจิต: ลูกที่น่ารัก สุดแสนหวานที่จากหายไปนาน และเวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง ลูกได้เล่นบทบาทของตัวเองมาเป็นเวลานาน ในที่สุด เวลานี้ได้พบพ่อเพื่อประกาศสิทธิ์ในมรดกของลูก และสิ่งนี้เช่นกันที่ถูกกำหนดไว้ในละคร บทบาทได้ถูกกำหนดไว้ในตอนเริ่มต้น ลูกนักแสดงเฝ้าแต่แสดงในบทที่ลูกกำลังเล่น ดวงวิญญาณไม่สูญสลายและมีบทบาทที่ไม่สูญสลายบันทึกไว้ในพวกเขา ดวงวิญญาณเปลี่ยนจากบริสุทธิ์เป็นไม่บริสุทธิ์ ขณะที่พวกเขาเฝ้าแต่เปลี่ยนร่างกาย ดวงวิญญาณกลับมาไม่บริสุทธิ์ ในยุคทองดวงวิญญาณบริสุทธิ์ นี่เรียกได้ว่าเป็นโลกที่ไม่บริสุทธิ์ เมื่อเคยเป็นอาณาจักรของเหล่าเทพ ที่นั่นจึงเป็นโลกที่ปราศจากกิเลส ไม่ได้เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว นี่คือการละเล่นโลกใหม่ได้กลับมาเป็นโลกเก่า และโลกเก่าได้กลายเป็นโลกใหม่ ดินแดนของความสุขในเวลานี้กำลังได้รับการก่อตั้งเพื่อลูกและดวงวิญญาณที่เหลือทั้งหมดที่จะไปและอาศัยอยู่ในดินแดนของการหลุดพ้น การละเล่นที่ไม่มีขีดจำกัดในเวลานี้ได้มาถึงตอนจบและดวงวิญญาณทั้งหมดจะกลับบ้านเช่นฝูงยุง แล้วดวงวิญญาณที่มาในโลกที่ไม่บริสุทธิ์ในเวลานี้จะมีคุณค่าใดเล่า? ผู้ที่มาสู่โลกใหม่ในตอนแรกเท่านั้นเป็นผู้ที่มีค่า ลูกรู้ว่าโลกนั้นเคยใหม่และในเวลานี้ได้กลับมาเก่าอีกครั้ง ในโลกใหม่มีเพียงพวกเราเหล่าเทพเท่านั้น ไม่มีการกล่าวถึงความทุกข์ใดๆ ที่นั่น ที่นั่นมีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัด พ่อมาและได้ปลดปล่อยลูกออกจากโลกของความทุกข์ โลกเก่านี้ต้องเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน ลูกเข้าใจว่าเราเคยเป็นนายของยุคทองอย่างแท้จริง และลูกได้กลายเป็นเช่นนั้นหลังจากใช้ 84 ชาติเกิด พ่อพูดว่า: ในเวลานี้จดจำพ่อและลูกจะกลายเป็นนายของสวรรค์! แล้วเหตุใดลูกจึงไม่มีศรัทธาว่าเราเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อเล่า? ความเพียรพยายามบางอย่างต้องถูกทำขึ้นมา ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะประกาศสิทธิ์ในอาณาจักร ลูกต้องจดจำพ่อ เป็นความมหัศจรรย์ของมายาที่ทำให้ลูกลืมซ้ำแล้วซ้ำเล่า วิธีการจะต้องถูกทำขึ้นเพื่อสิ่งนี้ อย่าคิดว่าการจดจำจะมั่นคงเพียงเมื่อได้เป็นของพ่อ ความเพียรพยายามอื่นใดที่ลูกจะต้องทำหลังจากนั้น? ไม่เลย ตราบใดที่ลูกมีชีวิต ลูกต้องทำความเพียรพยายามและเฝ้าแต่เติมน้ำทิพย์ของความรู้ ลูกเข้าใจว่านี่คือ ชาติเกิดสุดท้ายของลูก จงละทิ้งสำนึกของการเป็นร่างและกลับมาสำนึกเป็นดวงวิญญาณ! ลูกต้องอาศัยอยู่ที่บ้านกับครอบครัวและแน่นอนลูกต้องทำความเพียรพยายาม เพียงแต่มีศรัทธาว่าลูกคือ ดวงวิญญาณและจดจำพ่อ! “ท่านคือแม่และท่านคือพ่อ” ทั้งหมดได้รับการยกย่องในหนทางของบักดี ลูกเพียงแต่ต้องจดจำอัลฟาผู้เดียวเท่านั้น นี่คือน้ำตาลที่มีแต่ความหวาน จงละทิ้งทุกสิ่งอื่นและจดจำหัวน้ำตาลผู้เดียวนี้ (พ่อ) ในเวลานี้ลูกดวงวิญญาณทาโมประธาน เพื่อที่จะทำให้ดวงวิญญาณสาโทประธาน จงอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง จงบอกทุกคนว่า: จงประกาศสิทธิ์ในมรดกของความสุขของท่านจากพ่อ! ในยุคทองเท่านั้นที่มีความสุข บapak คือ ผู้ที่ก่อตั้งดินแดนแห่งความสุข เป็นสิ่งที่ง่ายมากที่จะจดจำพ่อ อย่างไรก็ตาม มีการต่อต้านอย่างมากจากมายา ดังนั้นพยายามที่จะจดจำฉัน ผู้เป็นพ่อ แล้วอัลลอยด์จะถูกขจัดออกไป “การหลุดพ้นในชีวิตใน 1 วินาที” ได้รับการจดจำกันมา เราดวงวิญญาณคือ ลูกๆ ของพ่อทางจิต เราคือ ผู้ที่อาศัยอยู่ในสถานที่แห่งนั้น และเราจะต้องเล่นบทบาทของเราอีกครั้ง บทบาทของเราว่าที่สูงสุดในละครนี้ แล้วเราก็ได้รับความสุขที่สุดด้วยเช่นกัน พ่อพูดว่า: ศาสนาเทพของลูกคือ ศาสนาเดียวที่ให้ความสุขอย่างมาก ผู้อื่นจะไปยังดินแดนของความสงบอย่างอัตโนมัติหลังจากที่ได้สะสมบุญชักรกรรม เหตุใดเราจึงไปสู่การขยายตัวมากเกินไป? พ่อมาเพื่อพาทุกคนกลับบ้าน ท่านนำทุกคนกลับไปเช่นฝูงยุง ในยุคทองมีผู้คนจำนวนเพียงเล็กน้อย ทั้งหมดนี้ได้ถูกกำหนดไว้ในละคร ร่างกายจะถูกทำลาย และดวงวิญญาณที่ไม่สูญสลายจะสะสมบุญชักรกรรมของตนเองและกลับบ้าน ไม่ใช่ดวงวิญญาณที่ถูกทำให้บริสุทธิ์ได้ด้วยการใส่เข้าไปในไฟ ดวงวิญญาณต้องกลับมาบริสุทธิ์ด้วยการจดจำระลึกถึงด้วยไฟของโยคะ นี่คือน้ำของโยคะ อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็นั่งลงและสร้างละครสีดำลุยไฟ ไม่มีใครที่จะได้รับการทำให้บริสุทธิ์ในไฟได้ พ่ออธิบายว่า: ลูกทั้งหมดคือ สีดากที่ไม่บริสุทธิ์ในเวลานี้ ลูกอยู่ในอาณาจักรของราวัน ในเวลานี้ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์ด้วยการจดจำพ่อผู้เดียว มีเพียงรามผู้เดียวเท่านั้น ด้วยการได้ยินคำว่า “ไฟ” พวกเขาคิดว่าสีดำได้ลุยไฟ มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างไฟของโยคะและไฟอื่นๆ ดวงวิญญาณจะกลับมาบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์เพียงด้วยการมีโยคะกับพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดเท่านั้น มีความแตกต่างของกลางวันและกลางคืน ในนรกสีดำทั้งหมดอยู่ในคุขของราวัน ในกระท่อมของความทุกข์ ความสุขของที่นี่เป็นเช่นหยดหนึ่งของมุลกา ซึ่งเปรียบเทียบกับความสุขในยุคทองไม่ได้เลย ลูกๆ ดวงวิญญาณในเวลานี้ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวา ผู้เป็นเจ้าบ่าว ดังนั้นลูกๆ ดวงวิญญาณจึงเป็นเพศหญิง ชีพบาพาดู: เพียงแต่จดจำพ่อ ลูกก็จะกลับมาบริสุทธิ์ ลูกจะไปยังดินแดนของความสงบและ

จากนั้นก็ไปยังดินแดนของความสุข ดังนั้น ลูกๆ ควรจะเติมเต็มอารมณ์ของลูกด้วยเพชรพลอยของความรู้ ลูกต้องไม่มีความสงสัยใด เมื่อลูกกลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง คำถามต่างๆ มากมายก็เกิดขึ้น และแล้วลูกก็ไม่ได้ทำธุรกิจของพ่อ สิ่งหลักคือลูกต้องกลับมามีบริสุทธิจากที่ไม่บริสุทธิ จงวางเรื่องอื่นไว้ข้างๆ ไม่ว่าขนบธรรมเนียมประเพณีใดก็ตามที่มีในอาณาจักรนี้ สิ่งนั้นจะคงอยู่ต่อไป เช่นที่ปราสาทราชวังได้ถูกสร้างขึ้นมาและแล้วก็จะถูกสร้างขึ้นม่อีกครั้งหนึ่ง สิ่งหลักคือ ต้องกลับมามีบริสุทธิ ลูกร้องเรียกหา: โอ ผู้ชำระให้บริสุทธิ! ด้วยการกลับมามีบริสุทธิลูกก็จะกลับมามีความสุข ผู้ที่บริสุทธิที่สุดคือ เหล่าเทพ ในเวลานี้ลูกกำลังกลับมามีบริสุทธิที่สุดถึง 21 ชาติเกิด พวกเขาถูกเรียกว่าเป็นผู้ที่บริสุทธิและปราศจากกิเลสโดยสิ้นเชิง ลูกต้องทำตามครีมีที่พ่อให้แก่ลูก ไม่มีความจำเป็นต้องมีความคิดอื่นใดเกี่ยวกับสิ่งนี้ สิ่งแรกคือ กลับมามีบริสุทธิจากที่ไม่บริสุทธิ! ผู้คนร้องเรียกหา: “โอ ผู้ชำระให้บริสุทธิ!” แต่พวกเขาไม่ได้เข้าใจสิ่งใดเลย พวกเขาไม่ได้เข้าใจเลยว่าใครคือ ผู้ชำระให้บริสุทธิ นี่คือ โลกที่ไม่บริสุทธิและนั่นคือ โลกที่บริสุทธิ สิ่งหลักคือ การกลับมามีบริสุทธิ พวกเขาไม่เข้าใจเลยว่าใครจะทำให้พวกเขามีบริสุทธิได้ พวกเขาเรียกหาผู้ชำระให้บริสุทธิ แต่เมื่อลูกบอกว่าพวกเขาไม่บริสุทธิพวกเขาก็ไม่พอใจ ไม่มีใครคิดว่าตนเองมีกิเลส พวกเขาพูดว่า: ทุกคนอาศัยอยู่ในการครองเรือน ลักษณะและนารายณ์มีลูกๆ ด้วยเช่นกัน ที่นั่นเด็กๆ ถือกำเนิดจากพลังโยคะ พวกเขาได้ลิ้มสิ่งนั้นไปแล้ว โลกที่นั่นคือ โลกสวรรค์ที่ปราศจากกิเลส นั่นคือวัดของชีวา พ่อพูดว่า: ที่นั่นไม่มีผู้บริสุทธิแม้เพียงคนเดียวในโลกที่ไม่บริสุทธิ พ่อคือ พ่อ ครู และสัทกูรู ผู้ประทานชีวิตใหม่ที่ไม่มียกเลสแก่ทุกคน ที่อื่นๆ เมื่อถูกร้างไป บัลลังก์ของเขาได้ส่งผ่านแก่ลูกของเขา เขาจะสามารถนำใครไปสู่การหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียกเลสได้เล่า? ผู้เดียวเท่านั้นที่ประทานชีวิตใหม่ที่ไม่มียกเลสแก่ทุกคน ในยุคทองมีเพียงเหล่าเทพเท่านั้น ดวงวิญญาณทั้งหมดจะไปยังดินแดนแห่งความสงบ พวกเขาได้รับการหลุดพ้นจากอาณาจักรของราวัน พ่อทำให้ทุกคนบริสุทธิและพาพวกเขาทั้งหมดกลับบ้าน ไม่มีใครกลับมาไม่บริสุทธิจากที่บริสุทธิในทันทีทันใด พวกเขาทั้งหมดเฝ้าแต่ลงมามากมายต่างลำดับกันไป จากสาโทประธาน พวกเขาต้องไปสู่สภาพของสาโท ราโจ และทาโม วงจรของ 84 ชาติเกิด ในเวลานี้ได้อยู่ในสติปัญญาของลูก เวลานั้นลูกเป็นเช่นประภาคาร เวลานั้นลูกเข้าใจความรู้ของวงจรมานี้ ลูกเข้าใจถึงวิธีที่วงจรมานี้ไป เวลานั้นลูกๆ ต้องแสดงหนทางให้กับผู้อื่น ทั้งหมดคือ เรือ ลูกคือ ผู้นำทาง ผู้ชี้หนทางแก่ทุกคน จงบอกกับทุกคนว่า: จงจดจำดินแดนแห่งความสงบ และดินแดนแห่งความสุข แล้วลิ้มยุคเหล็กดินแดนของความทุกข์ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. トラバเท่าที่ลูกมีชีวิตอยู่จงเฝ้าแต่เติมน้ำทิพย์ของความรู้ จงเติมเต็มอารมณ์ของลูกด้วยเพชรพลอยของความรู้ อย่าได้สร้างปัญหาใดๆ ด้วยการมีความสงสัย
2. จงชำระล้างดวงวิญญาณ ผู้เป็นสิดาให้บริสุทธิในไฟของโยคะ อย่าได้เข้าไปสู่การขยายตัวเกี่ยวกับสิ่งใดมากเกินไป แต่จงทำความเพียรพยายามที่จะกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ จงจดจำดินแดนของความสงบและความสุข

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้เพียรพยายามที่สูงส่ง ผู้ที่ละทิ้งความต้องการสำหรับรางวัลใดๆ และทำความเพียรพยายามที่ดี ผู้เพียรพยายามที่สูงส่งคือ ผู้ที่ไม่ได้มีความต้องการที่จะสัมผัสรางวัลสำหรับความเพียรพยายาม เมื่อมีความต้องการเกิดขึ้น ความสะอาดก็หายไป แล้วลูกก็จะกลายเป็นผู้ที่คิดมาก ผู้ที่มีความต้องการที่จะสัมผัสกับรางวัลที่นี้ จึงเป็นผู้ที่เลิกล้มการสะสมให้กับอนาคตของตนเอง ดังนั้น แทนที่จะใช้คำว่า “อิจฉา” (ความต้องการ) จงจดจำคำว่า “อัจชะ” (ดี) ผู้เพียรพยายามที่สูงส่งจะทำความเพียรพยายามที่จะไร้รอยต่างอยู่เสมอ ดวงวิญญาณเช่นนั้นจะไม่ลืมหวนในสิ่งใดเลย

คติพจน์: ใช้เครื่องอำนวยความสะดวกให้เป็นเช่นดอกบัว เพราะสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นเป็นผลจากคาร์มาโยคะของลูก

ประสบการณ์ของสภาพเป็นแสงที่เบาสบาย:

- 8) จบสั้นน้ำหนัก(ภาระของลูก) ด้วยการออกกำลังทางจิตและกลับมาเป็นแสงที่เบาสบาย เหมือนกับผู้เป็นที่รัก(บาบา) ทั้งคนรักและผู้เป็นที่รัก(บาบา) ก็จะดูดี สำหรับสิ่งนี้แล้ว จงไว้ตัวตนในช่วงขณะหนึ่ง และต่อมาเป็นเทวดานางฟ้า อะเวค จากนั้นจงเป็นคาร์มาโยคีที่มีตัวตน ให้ฝึกฝนการออกกำลังทางจิตนี้

*** โอสมชานติ ***